

K'

930. **K'IPINARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. *PĪPINARE, din aceeași rădăcină PĪP- ca și forma de mai jos *k'ipurare* [Densusianu].

Nprov. *pimpiná* „pincer“; sard camp. *pibinai* „lusingare, carezzare, compatire“, alături de care trebuie amintite și formele *pibinu* „pigolío, doglianza“, *pibinosu* „pigolone, pigolante“, log. *pibinkare* „infestare, presare con importunità, ingannare“, *pibinkosu* „seccante, nojoso“, care toate arată aceeași trecere semantică dela ideea de „crier“ la aceia de „ennuyer“ ca și it. *pigolare, pigolío, pigolone*; de amintit și formele nprov. *se pipigná, se pebigná* „se plaignre, pleurnicher“, *pebignous* „pleurnicheur“. Asupra legăturii între ideea de „crier“ și aceia de „pincer“, cf. forma următoare.

931. **K'IPURARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. PĪPULARE, glosat la Papias cu „convitiari p'oratu“; forma a fost derivată din tema onomat. PĪP- ce apare în lat. vulg. *pĭpa și în formele verbale pĭpare, pĭpire „piauler, glousser“, pĭpilare, etc. „gazouiller, caqueter“. Dacă urmărim diferitele forme romanice derivate din această temă constatăm că toate cuprind noțiunea de „aigu“ aplicată fie la sunete, fie la anumite lucruri; uneori chiar aceeași formă cuprinde

asociate aceste două accepțiuni ale noțiunii primitive; astfel nprov. *pivo* „dent de peigne ou de râteau, fourchon, pointe“ < *PĪPA; nprov. *pivello* „scion, rejeton, pousse d'un arbre“, *piveu* „pivot; petite branche aigüe, brindille, argot, picot; voix perçante, vagissement“ < *PĪPELLA, *PĪPELLUS (-UM); friul. *pipul*, it. *pippio* „bec“ < PĪPULUS, PĪPULUM (atestat cu înțelesul de „criaillerie, piaulement, vagissement“); de remarcat cu deosebire derivatele acestea două din urmă al căror înțeles de „bec“ explică destul de bine accepțiunea proprie formei ar. Tot aici de sigur, și nu ca derivate din *picc-, trebuie amintite prov. *pitar* „béqueter, picorer“, gen. *pitá* „bec-care“, cors. *pitá* „prenderre un po' di cibo“ care presupun un *PĪPITARE (la Ducange atestat s. baulare, într'o serie de cuvinte servind a exprima strigătul diferitelor animale“) [Densusianu].

932. **K'IURARE** (ar.) „piauler“.

Lat. *PĪULARE, format din onomat. PĪ- pe care-l găsim reduplicat în pĭpire „piauler“, pĭpiare „pousser des vagissements, vagir“ [Candrea].

Friul. *pijula*; it. *pigolare* (lucch. *piulare*, bol. *piulär*, nap. *piolare*); sard log. *piulare*; fr. *piauler*, vfr. *pioler*; prov. cat. *piular*; vsp. *piolare* (comp. sp. port. *piar* < *pĭare).